

Een bezoek bij Lady Austen gaf wederom afleiding, en toen hem bovendien door de kroon eene jaarwedde van 300 p. St. was toegestaan, schepte hij weder eenigen tijd adem.

Toen Mrs. Urwin was overleden, kon hij onmogelijk gelooven, dat zijne geliefde vriendin dood was. Men bragt hem bij 't lijk, en toen hij dit gezien had, wierp hij zich in een hoek van de kamer, onder de hevigste uitdrukkingen van smart; bedaarde — en nimmer heeft men haar naam meer van zijne lippen vernomen.

Drie jaar sleepte hij nu nog een ellendig bestaan rond; zijne sombere denkbeelden trokken voor het oog zijner ziel een scheidsmuur op, die zich tusschen hem en den Hemel plaatste. Dat zijn dichterlijk genie in dezen maalstroom van beangstigen niet te gronde ging, bewees hij in zijn trefvend gedicht, *The Castaway*.

Hij was vijf en zestig jaar oud, toen de dood een einde maakte aan zijne ingebeelde rampen en zijn vreeselijk lijden.

WALTER SCOTT.

1771—1832.

WERKEN.

Gedichten: Lay of the last Minstrel. —

Marmion. — The Lady of the Lake. — The Field of Waterloo.

Romans: Waverley. — The Heart of Mid-Lothian. — The Antiquary. —
Ivanhoe. — Rob Roy. — The Fortunes of Nigel, enz.

Scott werd te Edinburg geboren. Eene zwakke gezondheid en eene verlamming aan den rechter voet, ontstaan door dat zijne min hem had laten vallen, waren oorzaak, dat zijne ouders hem naar de landelijke woning zijner grootouders zonden, om door de frissche buitenlucht zijne krachten te doen herstellen.

Reeds vroegtijdig openbaarde zich bij den sukkelenden knaap een buitengewoon dichtvermogen — nog heeft men

een dichtstukje van hem, dat hij op zijn twaalfde jaar heeft vervaardigd — doch het ontwikkelde langzaam.

Hij bestudeerde aan de hoogeschool te Edinburg zedekunde, wijsbegeerte en geschiedenis; maakte groote voordeelingen in 't Latijn; niet in 't Grieksch, waarvan hij een afkeer had, en raakte ook bekend met de Fransche, Duitsche, Spaansche en Italiaansche taal. Hij las bij uitstek veel, en toonde, bij eene groote liefde voor romans, eene bijzondere gemakkelijkerheid in 't uitdenken van vertellingen. Later legde hij zich toe op 't recht, en werd op zijn een en twintigste jaar advokaat.

Daar hij ondertusschen eene goede gezondheid had verkregen, besloot hij een reisje door zijn geboorteland te doen; bestudeerde daarbij de landelijke zeden, en verzamelde een schat van anecdoten en legenden, die later eene onuitputtelijke bron voor hem werden.

Toen de vrees voor eene landing der Franschen het geheele land in beweging bragt, nam hij vrijwillig dienst en zette, hoewel onregelmatig, te midden van de bezigheden en vermaken van een kavalerie-officier, zijne letteroefeningen voort. Innige liefde voor een meisje uit Perth hield hem terug van de grove uitpattingen en woeste vermaken, waartoe het aan verleiding niet ontbrak; doch deze eerste liefde beantwoordde niet aan Scotts wenschen. Hij trad later in 't huwelijk met een ander meisje, dat hem eenig vermogen aanbragt, en met wie hij zeer gelukkig leefde.

Met het gevaar had ook zijn krijgsmansleven opgehouden, en toen hij door de betrekking van Sheriff van Selkirk een inkomen van 300 p. St. had verkregen, wijdde hij zijne vrije uren geheel aan letteroefeningen. Scott slaagde gelukkig; hij kreeg weldra den naam van een der grootste van de toen levende dichters te zijn, en zag zijn inkomen door de opbrengst zijner schriften dagelijks aangroeijen. Maar 't was hem niet genoeg, dat zijn leven kalm en zacht daarhenen vlood; gaarne zou hij zich in den rang der grondbezitters zien geplaatst. Om dus nog grooter winst te bejagen, nam hij deel in eene boekdrukkerij; werd later

schrijver bij 't gerechtshof, en wist door 't een en ander een aanzienlijk vermogen op te leggen.

Zijn roem als dichter kon hij niet staande houden, toen Byrons genie met adelaarsvlugt zich verhieft; en daar hij het in 't gebied der poëzij niet meer kon zijn, besloot hij in een ander vak de eerste te worden.

Onverwacht verscheen, zonder naam van den schrijver, een roman, *Waverley*, die geheel Europa boeide, en spoedig gevolgd werd door andere van den schrijver van *Waverley*, of, zoo als de wereld zeide, van den Grooten Onbekende. Deze was Scott, die nog zijn naam bleef verzwijgen, toen reeds de geheele wereld hem als de schrijver dezer veel gelezen werken noemde.

De ontzettende opbrengst van deze romans stelde Scott in staat zijne droomen van landeigenaar te verwezenlijken. Hij kocht van tijd tot tijd voor meer dan 25,000 p. St. land, en besteedde eene dergelijke som tot den aanleg en het bouwen eener prachtige woning. Het landgoed kreeg den naam van Abbotsford, en George IV verhief den eigenaar in 1820 tot Baronet.

Onafgebroken zag Scott zich nu omringd door tallooze bezoekers: vorsten, peers, dichters, menschen van alle rangen, die allen een gul onthaal vonden op Abbotsford. Steeds gewend om vroegtijdig het bed te verlaten, besteedde hij den morgen aan letteroefeningen, en bragt het overige van den dag door met zijne gasten, en het rijden door zijne landgoederen. Vreeselijk werd deze welvaart verstoord.

Door de vele bankbreuken in de jaren 1825 en 1826 leed hij een verlies van 60,000 p. St. Daarenboven had hij in zijne drukkerij eene menigte werken doen drukken, die geen aftrek hadden, zoodat zijne schuld in 't geheel 117,000 p. St. beliep. Scott gedroeg zich edel in deze benarde omstandigheden. Naar eene schikking met zijne schuldeischers wilde hij niet hooren, en verzocht slechts om tijd, ten einde alles te betalen. Hij verkocht zijn aandeel in de drukkerij, en huurde toen een verblijf te Edinburg, waar hij onafgebroken werkte. Na vier jaren arbeids zag hij zich in staat

70,000 p. St. af te doen. Nog twee jaar werkte hij onvermoeid voort, en had toen bijna het groote doel bereikt — maar nu bezweek zijn ligchaam onder de inspanning. Hij werd door eene beroerte aangetast, en ondernam daarop, tot herstel zijner gezondheid, eene reis naar Maltha en Napels, steeds werkende aan nog onvoltooide romans. Over Rome keerde hij huiswaarts, werd te Londen nogmaals door eene beroerte overvallen, waarop eene verlamming volgde, en de groote man werd als een hulpbehoevend kind, naar Abbotsford vervoerd.

Hier liet hij zich den bijbel en geliefkoosde schrijvers voorlezen; beproefde nog eenmaal zelf te schrijven; doch de pen ontviel aan zijne magtelooze vingeren. In ijlende koorts, die hem overvielen, verbeeldde hij zich dat de Hertog van Wellington Abbotsford zou komen bezoeken, of dat hij in de hoedanigheid van Schotsch rechter zitting hield; maar nooit sprak hij van zijn letterkundigen arbeid of zijn roem, die door geheel Europa weërgalmde. Weldra was de strijd volstreken.

Een en zestig jaar oud ontvlood zijne ziel het stof op een schoonen Septemberdag, terwijl al zijne kinderen om zijn sterfbed stonden, en zijn oudste zoon zijne oogen met een kus sloot.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE.

1772—1834.

WERKEN.

Gedichten: Juvenile Poems. — The Rime of the Ancient Mariner. — France, an Ode. — Fears in Solitude. — Frost at Midnight.

Proza: Biographia Litteraria, enz.

Coleridge bekleedde eene eerste plaats onder de Lakists (Meerdichters); aldus genoemd dewijl zij zich vereenigden om den beroemden Wordsworth, wiens woning aan het